

The Journal of International Lingual, Social and Educational Sciences
Year: 2019, Volume: 5, Number: 1

DOI: 10.34137/jilses.458169

Geliş Tarihi: 7 Eylül 2018

Received: 7 Eylül 2018

Kabul Tarihi: 30 Eylül 2018

Accepted: 30 Eylül 2018

Makale Türü: *Derleme*

Research Type: *Review*

Minimal Sanat Bağlamında

Donald Judd'un Eserlerinde Biçim ve Anlam İlişkisi*

Süleyman Akgün¹

Özet

Soyut dışavurumculuğun biçime ve duyguya verdiği aşırı öneme karşı tepki olarak, nesnenin nesne olma özelliğine dikkat çekmek, ifade, tarihsel ve sembolik anlamları minimuma indirmek amacıyla ortaya çıkan Minimal Sanat ve bu akımın sanatçıları, nesnelere ve nesnellığe olan bu ilgiden dolayı daha çok heykel üzerinde yoğunlaşmışlardır. Minimal Sanat'ın öncülerinden olan Donald Judd, sanatta düş gücü ürününe, her türlü dışavurumcu (ekspresyonist) anlatıma karşı olmuş, "belirli nesnelere" adını verdiği yalın geometrik biçimleri kullanarak nesnel heykel anlayışını savunmuştur, kompozisyonu, parçalar arasındaki ilişki üstüne kurma ilkesine karşı çıkmış, tümevarım ilkesini benimsemiştir.

Anahtar Kelimeler: *Soyut Dışavurumculuk, Nesne, Heykel, Minimalizm*

In the Context of Minimal Art The Relationship

between Form and Meaning in the Works of Donald Judd

Abstract

Minimal Art emerged in order to draw attention to the object of the object, to minimize the expression, historical and symbolic meanings, and the artists of this movement to concentrate on the sculpture because of this objection to the objects and the objectivity as a reaction against the excessive preliminaries of abstract expressionism. Donald Judd, one of the pioneers of minimal art, defended all forms of expressive expression in the artistic imagination and defended the concept of objective sculpture by using simple geometric forms called "specific objects". Composition opposes the principle of establishing on the relationship between parts, adopting induction principle.

Key words: *Abstract Expressionism, Object, Sculpture, Minimalism*

Giriş

"Minimalizm" terimi, İngiliz filozof Richard Wollheim'in (1923-2003), çevresindeki sanatçıların eserlerini yaparken minimum düzeyde çaba sarf ettikleri fikrini öne sürdüğü "Minimalist" başlıklı makaleden türetilmiştir. Wollheim bu terimle, Ad Reinhardt'ın (1913-67) renk alanı resimlerini ve Marcel Duchamp'ın (1887-1968) hazır nesne heykellerini kastetmesine rağmen Minimalist etiketi, 1960'larda New York'ta çalışan Carl Andre (1935-), Dan Flavin(1933-96), Donald Judd (1928-94), Sol LeWitt (1928-2007) ve Robert Morris (1931-) için de kullanılmıştır. Bu Minimalist sanatçılar, sanatta neredeyse asıl amaç olan temsil ve yanılısama amacı gütmeyen yapıtlarında, alabildiğine yalın olacak şekilde "İndirgenmiş Nesnelere"i kullanmışlardır.

* Bu makale 4.Uluslararası Assos Güzel Sanatlar Sempozyumu'nda "Sözlü Sunum Bildiri" olarak sunulmuştur.

¹ Doktora öğrencisi, Ondokuz Mayıs Üniversitesi, profesyonel47@gmail.com,

Minimalizm, Soyut Dışavurumu aşırı ve kibirli bulan bir grup sanatçının mevcut sanat eserlerine tepkisi olarak çıkmıştır. Minimalistler için sanat “ne görüyorsan, odur; ötesi yoktur.” Kendi ifadeleriyle “nesnel bir sessizliği” savunmuşlardır. 1960’larda ilk gündeme geldiğinde “ABC Sanatı”, “Retçi Sanat”, “Soğuk Sanat”, “Dizisel Sanat” gibi isimlerle de anılmış, mevcut geçerli sanat yapma biçimine bir itiraz olarak doğmuş, Arazi Sanatı, Enstalasyon, Kavramsal Sanat gibi birçok akımla da ilişki içinde olmuştur (Germaner, 1997).

Minimalizm de en az Pop Art kadar çok ciddi bir estetik değişim önermiştir. Teknoloji, karmaşıklık, hızlı tüketim karşısında insanın kendini küçük, stresli ve yalnız hissetmeye başlaması karşısında Minimalizm, sakinliği ve düşünmeyi öğütlemiştir. Minimalist sanatçıların amacı, izleyiciyi, önlerindeki fiziki nesne ile yaratıcısının kişiliğine odaklanmadan baş başa bırakmak olmuştur. Herhangi bir şeyin görüldüğü gibi olması kuramını şiddetle savunmuşlardır. Yanılsamaya yer vermemek, hatta bunu ahlaksızlık saymak, hiçbir şeye olduğundan başka ifade taşıtmamak, fazlalıklardan, önemsiz ayrıntılardan, değersiz yanlardan kurtulmak, arınmak, daha temel, daha özsel, daha birincil öğelere ulaşmak temel prensipleri olmuştur(Avşar-Döl, 2013).

Minimalizm ve Malzeme Kullanımı

Minimalist sanatçılar gündelik endüstriyel malzemeleri en doğal halleri ile (tuğla, alüminyum, çelik, fiberglas, floresan, kontrplak vb.) kullanmışlardır. Resim ya da heykel gibi geleneksel ifade kullanımları yerine “üç boyutlu nesnelere” tabirini tercih etmiş ve yapıtlarını basit geometrik şekillere dayandırarak kullandıkları renk, şekil, çizgi ve dokuları kişisel bir ifade katma riskine karşı sınırlandırmışlardır. İzleyicilerin kompozisyon, konu, anlatım gibi öğelerle dikkatlerinin dağılmasını engellemeye çalışmışlardır. Onlara göre gerçek mekânı kullanmak, başka bir deyişle espasın kendi içinde olmak, boyanın yüzey üzerinde yarattığı mekân yanılsamasından çok daha heyecan vericidir ve adeta eserin (tablonun) içine girmeyi sağlar. Bu yüzden kompozisyona ve dengeye gerek yoktur. İçinde dolaşabilirsiniz. Bu iletişime psikolojik bir yaklaşımla Gestaltvari bir parça-bütün ilişkisi demek yanlış olmayacaktır(Erzen, 2008).

Minimalist sanatçılara göre, ham maddenin başka bir şeye benzeyecek şekilde değiştirilmesi (mermerin insan heykeline, boyanın bir manzaraya dönüşmesi gibi) en hafif tabir ile gereksizdi ve buradan yaratılan illüzyon ile hayatı anlamak ve sanat yapmak eski geleneksel sanat anlayışıydı ve artık zamanı dolmuştu. 1965’te Donald Judd, Sanat Yıllığı 8’de yayımladığı “Spesifik Nesnelere” başlıklı makalede, yeni Minimalist estetik teorisini ortaya atmıştır. Yaptığı eserler ne heykeldi ne de resim. Böylelikle üretilen nesnelere de ne heykel ne de resim oluyordu. Bu yüzden de ürettikleri işlere ne resim ne de heykel demişler, “Spesifik Nesnelere” demeyi tercih etmişlerdir. Hatta daha da ileri giderek “Öneri” terimini bile kullanmışlardır. Çoğu sanatçı yapıtlarını bir kimlikten arındırmak için “isimsiz” olarak tanımlamış, ayrıntılar ve ikincil öğeler mümkün olduğu kadar azaltılarak ana öğe ortaya çıkartılmaya çalışılmıştır(Germaner, 1997).

Minimalist felsefe ve çalışma disiplininde, malzemenin nasıl kullanılacağını tasarladıktan sonra yapıtı teknisyenlerin eline bırakmak, talimat vermekle yetinmek ve yaratım sürecini tasarım/kavramsallaştırma düzeyine indirmek doğal karşılanmıştır. Günümüzde Minimalizm; mimaride, dekorasyonda, tasarımda, müzikte, edebiyatta, sinemada, bilimde aslında neredeyse her alanda kendine açtığı yolda, tam da hayatın içinde, devrimci yapısını kısmen kaybetse de felsefesiyle yaşamaktadır. Minimalistler, sanat üretimini sanatçının duygulanım etkisinden, yapıtları da fikren ve cismen galerilerden çıkartmayı amaçlamışlardır. Doğanın içinde insan olmak meselesine yeniden, sıfırlayarak baktırmak istemişler ve bunda başarılı da olmuşlardır(Avşar-Döl, 2013).

Minimalizm Akımı ve Donald Judd’ın Eserleri

Minimalizm akımının öncülerinden olan Donald Judd, Amerikalı bir heykeltıraştır. 1928 yılında Missouri’de doğmuş, 20. yüzyılın en etkili Amerikan Sanatçıları arasında yer almış ve Minimal Sanatın önde gelen temsilcisi olarak addedilmiştir. 1960’ların başında tamamen yenilikçi bir heykel anlayışı keşfetmiştir. “Eser” ne olmalıdır düşüncesinden kendisini serbest bırakmış ve radikal bir kopuşla yapılan eserleri heykel olarak nitelemek yerine spesifik objeler olarak tarif etmiştir(Hoel, 2013). Judd, kutularını sergide doğrudan zemin üzerine kaidesiz yerleştirmiştir. Endüstriyel materyalleri kullanmış ve indirgeyici bir yol izlemiştir. Stüdyoda üretilen işlerin yerini imalat yöntemiyle endüstriyel yöntemlerle üretilen işler almıştır. Birçok genç sanatçı için Judd, esin kaynağı ve model olmuştur.

Resim 1. Donald Judd, “İsimsiz”-“Untitled”, 1968, Alüminyum,
Guggenheim Museum, New York.

Donald Judd, New York Art Students League ve Columbia Üniversitesi'nde felsefe ve sanat tarihi eğitimi görmüş, 1959-65 yılları arasında eleştirmen olarak çalışmıştır. 1950'lerde resme ilgi duyan Judd, 1960'ların başında heykelle yönelerek tek renkli rölyefler yapmış, 1963'ten itibaren dizi mantığıyla duvara monte edilen “spesifik nesne” adını verdiği ahşap üç boyutlu birimlerini gerçekleştirmiştir. Sonraki yıllarda bu birimleri endüstriyel olarak imal ettirmeye çalışan Judd, 1970'ten itibaren tümüyle mekâna özgü çalışmalara yönelmiştir. Sanatçı, 1973 yılında Texas'ın Marfa kentine yerleşerek, eski bir asker barınağını atölye ve sergi mekânı haline getirmiştir (Hoel, 2013). 1980'lerde mobilya tasarımına yönelen Judd'un 1959-75 yıllarını kapsayan ve Minimalizm akımı için önemli 36 kaynak olan “Toplu Yazıları”-“Complete Writings 1959-75” 1976'da yayımlamıştır.

Resim 2. Donald Judd, “İsimsiz”-“Untitled”, 1984, Beton,
Chinati Foundation, Marfa Texas.

Judd, eserlerinin politik bir mesaj taşıdığını öne sürmüştür. Sadece eserlerine bakarak bunları çıkarmak güç denilebilir ama şöyle de düşünülebilir: Eserleri sanatın ne olduğu hakkındaki geleneksel fikirlere uygun olmadığı için politik ve toplumsal anlamda bir karşı çıkış olarak adlandırılabilir. Bir başka deyişle, geleneksel olmayan sanat eserleri ile sanatçı, toplumsal ve politik geleneklerden duyduğu rahatsızlığı ifade etmeye çalışmıştır denilebilir.

Donald Judd'un eserlerinin çerçevesi ya da kaidesi yoktur. Bu gibi çalışmalar, sanat hakkındaki yerleşmiş fikirlerin birçoğuna meydan okur. Formları bakımından basittirler, genel olarak sanat yapmaya uygun olmadığı düşünülen

malzemelerden oluşurlar ve herhangi bir şeyi betimlemezler. Herhangi bir anlam ve imgelem içermek için yapılmış değillerdir. Zaten minimalizm genellikle sanatsal olarak görülmeyen gündelik malzemelerden sanat yapmanın ve sergilemenin bir yolu olarak görülmüştür. Donald Judd, genellikle basit ve tekrara dayalı şekiller ve formlar kullanmış; kişisel, karmaşık, ayrıntılı bir illüzyon yaratma iddiasında olan çalışmalar yapmaktan kaçınmıştır. Bu çalışmaların taşıdığı özellikler, Postmodernist duyarlılığın ortaya çıkmaya başladığının habercisi olarak yorumlanabilir.

Donald Judd, sanatta düş gücü ürününe her türlü dışavurumcu (ekspresyonist) anlatıma karşı olmuş, belirli nesnelere adını verdiği yalın geometrik biçimleri kullanarak nesnel heykel anlayışını savunmuştur. Kompozisyonu, parçalar arasındaki ilişki üstüne kurma ilkesine karşı çıkmış, tümevarım ilkesini benimsemiştir. Malzeme olarak çelik ya da demir kullanmış ve bunları canlı renklerle boyamıştır. 1964'te Donald Judd, renkli "pleksiglas" ile çalışmaya başlamış ve bu malzeme sanatçıya özgü bir sembol haline gelmiştir. Genel olarak Judd'un yapıtları statiktir ve duygusal anlamlar taşımaz. Ancak iddialı boyutlarıyla izleyiciyi, "izleyici, eser ve eserin yer aldığı mekân" üçlüsü arasındaki ilişkiyi gözlemeye yöneltmektedir.

Resim 3. Donald Judd, "İsimsiz"-“Untitled”, 1982-86, Alüminyum,
Chinati Foundation, Marfa Texas.

Donald Judd kendi çalışmalarını, “belirli nesnelere”-“spesifik objects” olarak tanımlamış ve çalışmalarının, hiçbir şeyin işareti olmadığını, kendilerinden başka hiçbir şeye gönderme yapmadıklarını savunmuştur. Judd, eserlerinin hiçbir şeyin işareti olmadığını, sadece kendilerini ifade ettiklerini savunmuştur. Donald Judd, kendi çalışmaları hakkında, “Eğer benim 37 çalışmam en aza indirgenmiş (reductivist) olarak tanınıyorsa bunun sebebi insanların gerekli olduğunu düşündüğü şeylerin yaptıklarımın içinde olmamasıdır. Yoksunluk (abstraction), formun görüntüsünü en etkili şekilde kullanabiliyorsa fazladan bir şey eklemek güzel bir jest olabilir” demiştir (Haskell, 1989). Böylece hacim, biçim, anlam, renk ve ölçek arasında yeni bir ilişki yaratmaya çalıştığını belirtmiştir.

Judd, kabartma resimlerinin yüzeylerine çeşitli malzemeler ekleyerek ya da gömerek bir seri çalışma yaptıktan sonra ilk desteksiz duran üç boyutlu formunu 1962'de üretmiştir. İsimsiz-1962, köşeli siyah bir borunun şekline ve uzunluğuna göre elde edilmiş bir çalışmadır. Borunun bitiş noktaları iki adet tahta levhanın orta noktasına monte edilmiş ve kadmiyum kırmızısına boyanmıştır. Bu çalışma, sanatçının, resimle tatmin olamadığından ve ilk kez kendi isteğine bağlı olarak materyali şekillendirdiği çalışma olması bakımından önemli bir örnektir (Resim-4).

Resim 4. Donald Judd, “İsimsiz”-“Untitled”, 1962, Köşeli Siyah Bir Boru,

Kadmiyum Kırmızısı İki Tahta Levha.

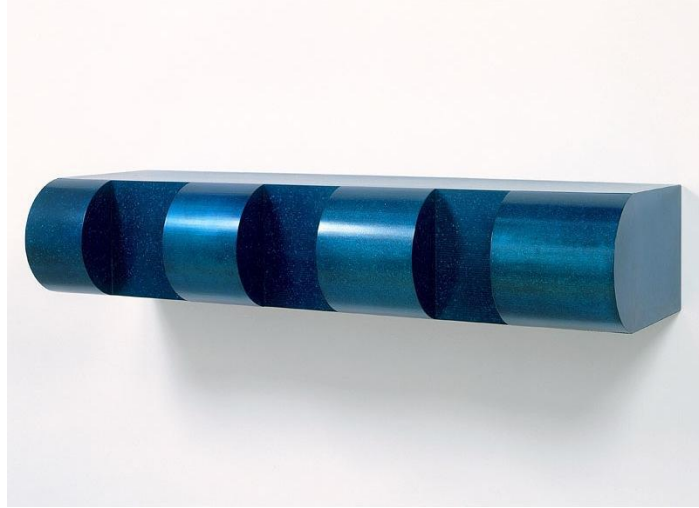
Yanılsamanın her türüne ve dışavurumculuğa karşı olan Judd, yalın ve anlam taşımayan biçimleri yeğlemiştir. Bugün dünyanın birçok büyük müzesinde kopyaları bulunan ve en tanınmış heykeli olan “İsimsiz”, dikey bir duvara 20 cm aralıklarla asılmış parlak kırmızı kutulardan oluşmaktadır. Üst üste monte edilmiş, tekrar edecek şekilde asılan, hiçbir özel düzeni ve birbiriyle ilişkisi olmayan bu parçaları, sonsuz bir tekrardan alınmış bir kesit gibi algılanırlar(Resim-5). Judd bu parçaların sayılarını kurallara bağlamamış, her galeride parça sayısını duvar yüksekliğine göre değiştirmiştir (Erzen, 2008).

Resim 5. Donald Judd, “İsimsiz”-“Untitled”, 1989,

10 Tane Parlak Kırmızı Kutu.

Çalışmalarının spesifik olduğunu ve herhangi bir şey ima etmediğini belirten Judd, bu tavrını kullandığı materyallerle de açıkça ortaya koymaktadır. Ona göre, mavi pleksiglas mavi pleksiglastır ve ardında herhangi anlam içermemektedir. Üç boyutun kullanımı da oldukça spesifikdir. İki boyutlu resim kaçınılmaz bir biçimde illüzyonistken, üç boyutlu obje boşluğu dolduran gerçek bir şeydir.

Resim 6. Donald Judd, “İsimsiz”-“Untitled”, 1967, Galvenize Demir.

1960’larda en önemli minimalist sanatçılardan biri olarak öne çıkan Donald Judd, yanılsamanın her türüne ve dışavurumculuğa karşı olarak sade ve anlamsız biçimleri tercih eder. 1965 yılında Artforum Dergisi’ne yazdığı “Spesifik Nesnelere” başlıklı makalesinde illüzyon yaratmaya duyduğu antipatiden bahseder(Karahan, 2015).

Resim 7. Donald Judd, “İsimsiz-Raf”-“Untitled- Stack”, 1966,

12 Demir Parça.

İsimsiz (raf) adlı çalışması New Jersey’deki bir metal atölyesinde işçilere galvanizli demirden yaptırılmış ve yeşil boya ile boyanmış olan birbirinin aynı raflardan oluşmuştur(Resim-7). Raflardaki düzenli tekrar, geleneksel sanat anlayışındaki her bir fırça darbesinin eşsiz ve biricik olduğu fikrinin artık demode olduğunu söylüyordu. Judd, 12 adet rafın tek bir öge gibi görünmesini sağlamıştı. Her bir raf 22,8 cm derinliğinde araları da 22,8 cm idi. Geleneksel heykelden farklı olarak parçalar arasında hiyerarşik bir ayrım yoktu, en üst raf ile en alt raf aynı değere sahip oldukları gibi aralarında onları bağlayan bir kuvvet vardı. O da 22,8 cm idi(Smith, 2013).

Judd, aslında resim eğitimi almış olmasına rağmen metal, ahşap, plastik ve reçine gibi ticari olarak kullanılabilen malzemelerle deneyler de yapmıştır. 1960'ların ortalarında eserlerini “heykel” olarak değil “obje” olarak nitelermeye başlamıştır. Tuval yüzeyi gibi iki boyutlu bir yüzeyde yaratılmaya çalışılan üç boyut yanılısamasına karşı olmuştur. Ona göre yaşadığımız ortam ve kullandığımız malzemeler zaten üç boyutludur ve bir yanılısama ile iki boyut üzerinde üç boyutu hissettirmeye çalışmak en basitinden “saçma”dır (Tizgöl, 2008). O, malzemenin doğasına müdahale edebilecek, izleyicinin saf görsel deneyimindeki dikkati dağıtacak tüm müdahalelerden kaçınmaya çalışmıştır.

Resim 8. Donald Judd, “İsimsiz”-“Untitled”, 1972,

İç Kadmiyum Kırmızısı Bakır Bir Kutu, Tate Modern, London.

Önceleri soyut dışavurumcu resimler yapan sanatçı, zamanla şövale resim geleneğinden vazgeçmesine rağmen kadmiyum kırmızısı rengini kullanmaktan hiç vazgeçememiştir.

“İsimsiz, açık bakır bir kutuydu. Kutunun iç tabanı kadmiyum kırmızısı ile boyanmıştı ve eserin hepsi bu kadardı(Resim-8). Hiçbir şeyi sembolize etmiyor, hiçbir şey ileri sürmüyor gibi görünüyordu. Peki, bu bakır kutunun amacı bir sanat eseri olarak ne olabilirdi? Basitçe görülmek, hoşlanılmak ve değerlendirilmek. Arayacak gizli bir anlamı da yoktu. Bu da, izleyiciye, Soyut Dışavurumcuların ve Kavramsalcuların işleri ile kıyaslanınca, büyük bir özgürlük veriyor, farklı bir deneyim öneriyordu. Bu kez, diğer sanat eserlerindeki gibi ne bir numara ne de bilmek icap eden bir uzman bilgisi, ne de sanat tarihi hikâyesi...” (Kazmaoğlu, 1997).

Sonuç

Donald Judd, spesifik objeler içerisinde ana ilgi alanlarını; boşlukta açık bir şekilde tanımlanabilen canlı renklerle yapılmış objeler, renkte olduğu gibi formda da resimden türemiş dikdörtgen düzlemler ve klasik heykelden yoksunluk olarak açık bir şekilde belirlemiştir. Ressam olarak herhangi bir konuyu vurgulamamıştır. Kariyeri boyunca hem duvarda hem de yerde sergilenen çalışmalar yapmıştır. Donald Judd'un eserleri karışık kompozisyonlardan uzak, sistematik tekrarların yer aldığı geometrik düzenler olarak betimlenebilir. Bunun yanı sıra heykel olarak kompoze edilmiş çalışmaları büyüklükleri ve yerleştirilme biçimleri ile içinde bulunduğu gerek iç, gerekse dış mekânlara hareket kazandırır, ancak hiçbir illüzyon ve yanılısama yaratmazlar ve “bir sanat eserinin içermesi gereken herhangi bir anlamı ve kurguyu” izleyiciye taşımak için yapılmamışlardır.

Kaynakça

- Avşar, P. ve Döl, A. (2013). *Minimalizm akımı kapsamında nesne anlayışının yeniden değerlendirilmesi. İdil Dergisi*, Cilt 2, Sayı 10.
- Erzen, E. (2008). *Eczacıbaşı sanat ansiklopedisi 1-2-3* İstanbul: Yapı Endüstri Merkezi Yayınları
- Germaner, S. (1997). *1960 Sonrası sanat; akımlar, eğilimler, gruplar, sanatçılar*. İstanbul: Kabcacı Yayınevi.
- Haskell, B. (1989). *Donald judd*. New York; Whitney Museum of Art
- Hoel, H. (2013). *Donald judd and marfa - Donald judd ve marfa*. The Huffington Post.
- Karahan, Ç. (2015). *Sanatta çağdaş bir dönüm noktası: minimal sanat. SOBİAD*.
- Kazmaoğlu, A. (1997). *Minimalizm; sanat, tasarım, mimarlık. SOBİAD*.
- Smith, R. (2013). *The artist's force field, frozen in time – Zamanda dondurulmuş, sanatçının kuvvet sahası*. The New York Times.
- Tizgöl, K. (2008). *Sanatta minimalizm ve günümüz seramik sanatına yansımaları*. İzmir: Sanatta Yeterlik Tezi, Dokuz Eylül Üniversitesi, Güzel Sanatlar Enstitüsü, Seramik Ana Sanat Dalı.
- <http://www.theartstory.org/artist-judd-donald.htm> 13.12.2017 saat. 20.00
- [www.juddfoundation.org/ .../Specific_Objects](http://www.juddfoundation.org/.../Specific_Objects) 14.12.2017 saat. 17.00

Extended Abstract

Minimal Art emerged in order to draw attention to the object of the object, to minimize the expression, historical and symbolic meanings, and the artists of this movement to concentrate on the sculpture because of this objection to the objects and the objectivity as a reaction against the excessive preliminaries of abstract expressionism. Donald Judd, one of the pioneers of minimal art, defended all forms of expressive expression in the artistic imagination and defended the concept of objective sculpture by using simple geometric forms called "specific objects". Composition opposes the principle of establishing on the relationship between parts, adopting induction principle.

"Minimalism" is derived from the article entitled "Minimalist", which the English philosopher Richard Wollheim (1923-2003) proposed as a minimum effort in the works of the artists around him. Wollheim used the term Minimalist label for Carl Andre, Dan Flavin, Donald Judd, Sol LeWitt, and Robert Morris, who worked in New York in the 1960s, even though it meant Ad Reinhardt's color space paintings and Marcel Duchamp's ready object sculptures. These Minimalist artists have used "Reduced Objects" to be as lean as possible in their artistic almost illusory works of representation and illusion.

Minimalism has emerged as a reaction to the existing works of art by a group of artists who find abstract expression arrogant and arrogant. If you see art "for the minimalists, the odor; there is no more." They have defended an "objective silence" in their own words. When it came to the first agenda in the 1960s, it was born as an objection to the current art form of making known as "ABC Sanatı", "Retçi Sanat", "Cold Art", "Serial Art" and many other movements such as art, it was in a relationship.

Minimalism has offered a very serious aesthetic change as much as Pop Art. In the face of technology, complexity, rapid consumption, people start to feel small, stressful and lonely, Minimalism has advised to keep calm and to think. The goal of the minimalist artists has been to leave the audience alone without focusing on the personality of the creator with the physical object in front of them. They vigorously defended the theory that anything looks like it. It has become the basic principle of not to be mistaken, to regard it as immorality, to carry no other expression than nothing, to get rid of unnecessary details, to purify, to get more basic, more essential, more primary items.

Donald Judd, one of the forerunners of the Minimalism movement, is an American sculptor. Born in Missouri in 1928, he was one of the most influential American artists of the 20th century and was considered to be the leading representative of Minimal Art. At the beginning of the 1960s he discovered a totally innovative sculpture. What "work" should be is what he described as a specific object rather than a sculpture, which freed him from his mind and made a radical break. Judd placed the boxes on the floor directly on the floor. He has used industrial materials and has pursued a reductive path. The stuff produced in the studio was replaced by industrial methods with manufacturing methods. For many young artists, Judd has been the inspiration and model.

Donald Judd describes his main interests within specific objects; objects made with vivid colors that can be clearly defined in the space, as well as in color, as well as the rectangular planes derived from the picture and the lack of classical sculpture clearly. As a painter, he did not emphasize anything. Throughout his career he has done work on both wall and floor. Donald Judd's works can be described as geometric arrangements in which systematic repetitions take place away from mixed compositions. In addition to this, the works that are composed as sculptures are in the form of their size and arrangement, and they bring movement to the inside and outside, but they do not create any illusion. And "any meaning and fiction that an artwork must contain" was not made to carry the audience.